

Atyám kenyeret ad: Miként szolgálhatja az egyház az LMBTQ+ közösséget?

Ugyan ki az közöttetek, aki ha kenyeret kér a fia, követ ad neki, vagy ha halat kér, kígyót ad neki? Ha tehát ti gonosz létekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jókat a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle? (Máté 7: 9-11)

"Ha helytelen, te mutass kiutat, mert én nem látok." Tizenkilenc éves voltam, amikor így suttogtam Isten előtt, majd becsuktam a Bibliámat és hosszú időre elfordítottam tőle a tekintetemet. Lesbikus kapcsolataim közepette [kérdőre vontam az erre vonatkozó keresztény tanítást](#). Napjainkban számos keresztény vezető – legyen akár a katolikus püspöki szinódus tagja, vagy egy evangéliumi meggyülekezet pásztorja – hozzám hasonlóan kételkedik. De vajon helyes-e, hasznos-e, ha kétségbe vonjuk a bevált hittételeket? Lehet, hogy azért kérdezzünk unos-untalan, mert nincs ínyünkre az adott válasz? "Kérdéseinkkel" valójában új válaszokat követelünk.

Azonos nemű személy iránti szexuális vonzódást először tizenkét évesen tapasztaltam, egy baptista gyülekezet ifjúsági csoportjában. A földön ültem a hátamat a kanapénak támasztva, mikor a vezetőnk, egy fiatal asszony, ártatlanul megcirógatta derékig érő hajamat. Hullámszerűen törtek fel bennem az indulatok. Teljesen felkavart, ahogy az érzelmeim rá irányultak. Sokkoló, váratlan, ellenállhatatlanul erős érzés volt ez. Fiatal serdülőként még nem sejthettem, hogy a szexualitásom és a hitem közötti konfliktus lesz életem legmélyebb és leghevesebb küzdelme.

Bár az azonos nemű vonzódás (angolul *same sex attraction*, SSA) etiológiája nem egyértelmű, én magamban két viszontagságos gyermekkori élményhez kötöm – egy dupla, mély sebet okozó sérüléshez. Az egyik az, hogy csecsemőként elválasztottak a biológiai családomtól. Bár örökbefogadó szüleim kedvesek és szeretőek voltak, a mély szakítás "[ősi sebet](#)" (angolul *primal wound*) hagyott bennem. Legkorábbi emlékeimtől kezdve sóvárogtam az édesanyám után, és minden nőhöz vonzódtam, aki szívélyesen törődve fordult felém. A másik pedig, hogy tízéves koromban a nyári vakáció alatt huzamos ideig zaklatott szexuálisan a nagybátyám. Ez a korán lefektetett "ikerpálya" erős hatással volt egész életemre, nem csupán a szexuális fejlődésemre.

Majd mikor két évvel később tudatosult bennem, hogy az azonos neműekhez vonzódok, mély szégyenérzet hatalmasodott el rajtam, amit igyekeztem elfojtani. Középiskolás éveim érzelmi zavarban, fájdalmak között teltek, sokszor gondoltam öngyilkosságra – ami az SSA egy [gyakori velejárója](#), és nálam [idővel](#) sem akart enyhülni, pedig az iskolai és a közösségi környezetem egyre "befogadóbban" viszonyult hozzám, miután a sokáig befelé gennyező sebek hirtelen kifakadtak. Tizenöt évesen sportos séróval, szmokingban jelentem meg egy iskolai bálon és a legszívesebben lányokkal randiztam volna. Így debütáltam gender-ügyben, felvállalva belső feszültségeimet. Az iskolám elkönyvelte, hogy meleg vagyok. De hogy mégse legyen igazuk, kiterveltem, hogy szerzek egy srácot, akivel lefekszem. Kétségbeesett stratégiám félresikerült, a csúf élmény pedig növelte bennem a bűntudatot és szégyenérzetet. Felhagytam minden reménnyel. És, mint [ahogy már tudományosan is kimutatható](#), a kamaszkorban megkezdett szexuális aktivitás nálam is csak fokozta az öngyilkossági késztetéseket.

Életem e legkeservesebb szakaszában áradt ki rám Isten szeretete. Jézus azért jött, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett – és ez az Ő irgalmából rám is vonatkozott. Tizenhatodik születésnapom előtt szívből megtértem és mindennél jobban vágytam arra, hogy bárhová is, de követhessem Krisztust. Olyan boldog voltam, mint még soha: Jézus szeret, és át akarja formálni az életemet. Új teremtés vagyok – *"a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden."* (2. Kor 5:17) Úgy gondoltam, mivel Krisztusban vagyok, "elmúlik" az azonos neműekhez való vonzalmam is és "megszűnnek" az ezzel kapcsolatos problémáim. Csakhogy nem ez történt. Az Írás szerint a megtéréssel megkezdődik az új teremtés *válás folyamata*. Vonzalmaim és sebeim továbbra is léteztek, törődni kellett volna velük, de én csak annyit értettem, hogy el kell nyomnom őket. Fogalmam sem volt arról, hogy az Úr elé tárhatnám.

Sok éves magányos küzdelem után feladtam a harcot: egyetemistaként elsétáltam Istentől, egyenesen egy nő karjaiba. Előbújtam és elkezdtem a leszbikus identitásom köré építeni az életemet. Volt egy barátnőm, és boldognak éreztem magam – elvégre van *"a bűnnek is ideig-óráig gyönyörűsége"* (Zsid 11:25). Mennyei Atyám elengedett a magam útjára, akár a tékozló fiút. Nem csalogatott, nem ámtott azzal, hogy egyszerre élvezhetem az életet az Ő házában és a távoli ország örömeit. Így hát elhagytam az atyai házat és messzire barangoltam.

Istentől való eltávolodásom fájdalmas, de tudatos lépés volt – tisztában voltam a világos keresztény tanítással, amit elutasítottam. Saját lelkiismeretünk elől azonban nehéz kitérni. Mélyen legbelül tudtam, hogy amit teszek, az erkölcstelen. Bár még soha nem hallottam a keresztény természetjog tanról, ösztönösen éreztem, hogy valami alapvető igazság ellen ágálok: A testemet nem erre a szexualitásra alkották, bármennyire vágytam és élveztem is. Bűnbánatot nem éreztem, azzal nyugtattam magamat, hogy mivel nem választottam a vonzalmakat, számomra ez így "természetes".

Ezek szerint így születtem? 1989-et írtunk, és éppen intenzíven kutatták a "meleg gént". Melegnek vallottam magam, és bár voltak kétségeim afelől, hogy így születtem volna, az álca mégis kapóra jött. Akkoriban még nem volt tudomásom arról, hogy jóval nagyobb arányban vonzódnak azonos neműekhez és létesítenek homoszexuális kapcsolatokat olyan személyek, akiknek [hátrányos gyerekkori élményekkel](#) kell megbirkózniuk. Ez különösen igaz, ha szexuális bántalmazást is tapasztaltak. A pszichológia tudományos álláspontja szerint a szexuális irányultság egy összetett fizikai-lelki-kapcsolati folyamat eredménye, amely számos örökölt, környezeti és a tapasztalati tényező kölcsönhatására alakul ki és rögzül. Az utóbbi évek átfogó, nagyszabású vizsgálatai egyértelműen bizonyítják, hogy a szexuális irányultság [genetikailag nem meghatározott](#), sőt, nem is [elsősorban veleszületett tulajdonság](#). De még ha bizonyos diszpozíciókkal vagy hajlammal születtem volna is, az sem írhatná felül saját felelős, erkölcsi ítélőképességemet, és azt, hogy Isten igazságának fényében hozzak akaratbeli döntést. Én azonban nem akartam ilyeneken gondolkodni, jól éreztem magam a meleg közegben és életemet továbbra is a leszbikus identitás köré fontam.

Ez időben kezdtem el keresni biológiai anyámat. Sikerült bírósági úton kijármom, hogy kiadják az örökbefogadási adataimat. A nagy esemény előtti estén barátnőimmal végigbuliztuk Austin, Texas fővárosának összes leszbikus bárját. Dacos jókedvemben kijelentettem: "Imádom ezt az életet, semmiért fel nem adnám!" Másnap reggel egy hivatali tisztviselő kezembe nyomta az eredeti születési anyakönyvi

kivonatokat. Remegő kézzel bontottam fel a borítékot, amelyben anyám neve lapult. Végre megtaláltam!

Dióhéjban: A fogadtatás távolról sem volt olyan szívélyes, mint álmaimban. Gyönyörű édesanyám nem volt elragadtatva a felbukkanásomtól, sőt bevallotta, hogy rettegve várta e napot. A visszautasítás és a sokból fakadó fájdalom gyászosan felkészületlenül ért. Napokig csak zokogtam, reggeltől késő estig egy huzamban, könnyek közt szenderültem álomba. Egy bő hét után azonban ráéisméltem, hogy keserű könnyeim tisztítják az eddig homályos látásomat. Mint a tékozló, gyászomból felocsúdva kezdtem észhez térni.

Hosszú idő után először fordultam Istenhez, valahogy így: "Istenem, nem tudom, hogy jutottam idáig. De már nem tudok nélküled élni. Ha bármi mód van rá, vezess haza". Vissza kellett térnem Atyám házába, és Ő, mint a példabeszédben, elem sietett.

Az érzelmeim továbbra sem változtak. Ragaszkodtam a lesbikus élethez, bár tudtam, hogy Jézus arra bátorít, hogy engedjem el. Vívódásaimmal zsákutcába kerültem: "Leszbikus *vagyok*. Ha meleg *vagyok*, miért kéne megbánnom azt, aki *vagyok*?". Éppen ezen tépelődtem, amikor a Gondviselés egy TV műsorra terelte a figyelmemet. Meleg-jogokról volt szó, de a többnyire melegséget megerősítő üzenetek között bemutatnak néhány olyan keresztényt is, aki maga mögött hagyta a homoszexuális életmódot, hogy Krisztust kövesse. Megdöbbsenem. Ilyenről azelőtt nem is hallottam. A műsorban persze bolondnak tüntették fel őket, a riporter türelmetlenül ripakodott egy nőre, aki saját bevallása szerint még küzdött az érzelmeivel: "Hagyja már a dumát Istenről, mondja meg a tutit. Ha most választhatna, kit választana? Férfit vagy nőt?!". Erre a nő: "Jézust választom."

E szavak hallatán fény áradt a lelkembe és egy új gondolat: "Meg tudom tenni. *Ez az*, amire képes vagyok. *Jézust választom*. Mert nem merném állítani, hogy a férfit választanám, biztos, hogy inkább a nőt. Azt viszont választhatom, hogy engedelmesen követem Krisztust. Nem a szexuális érzéseim határozzák meg, hogy ki vagyok. Én Jézust választom."

Ezzel Isten kezébe tettem a szexualitásomat, és arra összpontosítottam, hogy kövessem Őt. Gondolni se mertem, hogy a homoszexuális vonzódás csökkenhet. Arra készültem, hogy szingli maradok, hogy önmegtartóztatásban élek és talán földi életem végéig küzdök majd bizonyos vágyakkal. De hajlandó voltam erre is, hiszen megismerhettem azt, Aki hív: "*Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad.*" (János 6:68)

Azonnal heves és tartós kísértésekkel szembesültem. Azelőtt nem éreztem erős szexuális vágyat, most bezzeg igen. Őszintén nem tudtam, hogyan tudnék felülkerekedni rajta, és az imént meghozott bátor elhatározásom kemény gombócként ülte meg a gyomromat. Nekikeseredve elkezdtem elmélkedni Jézus megkísértéséről a pusztában; arról, hogy negyven napos böjt után mennyire éhezhetett, mégsem használta az erejét testi szükségletei kielégítésére. Nem volt hajlandó kenyérré változtatni a köveket! De miután ellenállt a sátáni sugallatnak, angyalok szolgáltak neki. Erre próbáltam emlékezni belső vívódásaim közben, Isten válaszára várva.

Még egészen friss volt megtérésem élménye, amikor postán érkezett a kísértés – volt szerelmem levele. Hát persze, hogy most *visszatérne* az életembe. "Akkor jön a pofon, amikor úgyis a mélyponton vagy", panaszkodtam egy másik barátnak, "próbálok követni Krisztust, erre tessék, bejelentkezik az egyetlen nő, akinek nem bírok ellenállni". Sirámain végén mégis megfogadtam: "Azért sem állok kötélnek. *Nem fogom kenyérré változtatni ezeket a köveket!*" És erélyes mozdulattal összehajtottam az ex-barátnő képeslapját.

Csak ekkor vettem észre, hogy borítót díszítő fényképen egy kőhalom látható, a lap hátoldalán pedig a felirat: "Kövek a parton". Isten nem üzenhetett volna világosabban: *Tudom, mennyire gyötör az éhség. De ez nem kenyér.* Az éhség érzete jogos; az viszont nem, hogy azonos nemű kapcsolat által csillapítsam. Várom kell Istenre, bíznom kell abban, hogy Ő a maga idejében kenyeret ad ennem. Ahogy Jézus mondja: "*Ugyan ki az közöttetek, aki ha kenyeret kér a fia, követ ad neki?*"

A kőnek nincs tápértéke: megemészthetetlen. Az azonos neműek nemi aktusában nem válik eggyé a két fél, nem tudják egymást úgy kiegészíteni, mint férfi és nő, és kapcsolatuk nem lehet termékeny, gyümölcsöző. Szexuális étvágyam olyas valamire irányult, ami által nem teljesedik ki a teremtető terv női testemen és női mivoltomban. Nem ez a mesterterv: Ahogy nem tudok kővel táplálkozni, a nemi mivoltom sem arra van kialakítva, hogy azonos nemű szexuális kapcsolatot létesítsek vele. Isten nem teremtett "melegnek": nem ez a fizikai és reprodukív alkatom rendeltetése. Tartós azonos nemű vonzalmaim ellenére nem vagyok némi harmadik emberi-nemi kategória. Nem kell kővel élnem kenyér helyett. Az Atya ugyan nem fogja miattam meghajlítani a természet rendjét, abban viszont segít, hogy harmóniában élhessek vele. Isten azt kéri, hogy bízzak benne. Megbízhatok, mert Ő jó, az Ő akarata szabta a keretet, amelyen belül az én életem is szabad lehet és teljes.

Végzős éveim alatt csatlakoztam egy hívő evangéliumi gyülekezethez, ahol spirituális értelemben érett lelki vezetőkre, mentorokra leltem. Tudták, hogy leszbikus voltam és hogy még érzek azonos nemű vonzódást, de nem címkéztek ilyen-olyan szexuális identitással. Nem mondták, hogy "Amy meleg". Hogyan hív minket a Jó Pásztor? A nevünkön szólít! Ők megtisztelték azzal, hogy ugyanezt tették.

Több mint tíz éven át hordoztak barátsággal és imában. Hűségesen kísérték az utamon, míg tanítvánnyá cseperedtem. Megerősítettek engem a Krisztusban való identitásomban, segítettek újra felállnom, ha elbotlottam, és lépteimet Jézus felé irányították. A mai napig tartjuk a kapcsolatot, és ők azóta is imádkoznak értem.

E tíz év alatt a nők iránt érzett vonzódás folyamatosan csökkent. Harmincadik évembe lépve már ébredezett a férfiak iránti érdeklődésem. Pedig nem kerestem és nem is vártam, hiszen nemi orientációm szilárdnak hittem, az engem körülvevő kultúra elhitette velem, hogy ez a tulajdonság nem változik. Jóval később értettem meg, milyen politikai súlya és jelentősége van a [változtathatatlanság](#) narratívának; mennyire hatékony volt a népszerű meleg jogi szervezetek kampánya, akik világszerte agitáltak a változás lehetősége ellen és [társadalmi normává emelték a tagadását](#). Ám hiába: [az emberi szexualitás mégis csak képlékeny](#). Valós esély van arra, hogy megváltozzon a szexuális irányultság, ezt számtalan tanulmány és tanúvallomás megerősíti.

Saját meglepetésemre harminchét évesen férjhez mentem és két gyermekkel áldott meg a sors. De elégedett lennék szingliként is, hiszen Jézust választottam, és Ő valóban több mint elég. Csakis a Teremtőmnek köszönhetem, hogy életem kiteljesedett, nem a nemi irányultságomnak vagy családi állapotomnak. Az örömöm abból fakad, hogy összhangban élhetek az Ő akarataival.

[Más helyen már megírtam](#), mennyire hálás vagyok azért, hogy egyre több a lelkipásztori kínálat és szakmai segítség olyan emberek számára, akik viszontagságosan élik meg saját nemiségüket. Ugyanakkor [aggaszt](#), hogy egyre több helyen hirdetik, [az egyházban is, hogy nem kell ellenállni a bűnnek](#), hogy a több ezer éve érvényben lévő keresztény morál és tanítás elhibázott. Teszik ezt a tolerancia és befogadás nevében. Pedig Isten parancsolata ajándék, az Ő féltő szeretetéből fakad és attól óvna meg, ami árt nekünk. Mi sugallhat olyan pusztító kompromisszumot, ami meghamisítja az egyház tanítását és a test teológiájában is körvonalazott kijelentést? Szerintem, leginkább valami félreértett együttérzés és a tévesen értelmezett irgalmasság.

Évtizedek óta köztudott, hogy a magukat szexuális kisebbségként azonosító emberek mentális és fizikai egészségi állapota nagy átlagban lényegesen rosszabb mint az össz népességen belül. Ezt a mérhető különbséget sokáig azzal magyarázták, hogy az érintettek fokozott ["kisebbségi stressz"](#)-nek vannak kitéve a társadalmi elutasítás és az egyház elítélő tanítása miatt. A szenvedőkkel való együttérzés azonban csalóka is lehet: "Ha oké lenne az azonos nemű párkapcsolat, oké lenne minden. Ha végre elfogadnánk és megerősítenénk az illetők nemi irányultságát, véget érne a szenvedésük." Pedig [sokszorosan](#) és [ismételten](#) bizonyított tény, hogy sem a mára rekord magas társadalmi elfogadottság, sem a meleg házasság bevezetése, sem pedig az átfogó szemléleti irányváltás nem volt képes csökkenteni a meleg életvitelre jellemző súlyos egészségi egyenlőtlenséget.

Az azonos neműek házasságát első orszádként legalizáló [Hollandiában](#) évtizedeken át gyűjtött adatok és az [Egyesült Államokban](#) a közelmúltban [végzett népességvizsgálatok](#) egyaránt kimutatják: a növekvő társadalmi elfogadottság folytán sem csökkent a különbség a heteroszexuálisok és a magukat leszbikusnak vagy melegnek vallók mentális és fizikai egészségi állapota között. Ausztráliában négy hullámban is végeztek nagy merítésű, összlakosságfelmérést, főleg a fiatal nőkre nézve [hasonló eredménnyel](#). A szerzők döbbenet és meglepődve állapítják meg, hogy "a nem-heteroszexuális azonosulás továbbra is nagy mértékű és jelentősen növekvő lelki szenvedéssel jár", annak ellenére, hogy a felmérés idején "az azonos neműek szexualitása viszonylag magas elfogadottságnak örvendett".

[Vajon miért nem következett be mérhető változás három évtizeden át](#), három nemzedéken keresztül és három különböző földrészen? Azért nem, mert létezik egy "szívbe írt törvény" is, egy természetjog. Az alternatív szexualitások ebbe a törvénybe ütköznek. Mivel a testünk nem arra van megalkotva, *mi* sem arra vagyunk megalkotva. Hiába tompítanánk e valóság élet számos technikai machinációval és haladár politikai szabályozással; az a szimpla valóság, hogy a nem-heteroszexuális nemiség [ártalmas](#) és [meddő](#).

E valóság láttán néhány progresszív elme – az egyházon belül is – még tetézné a bajt. A fent említett [ausztrál kutatók](#) azzal segítenék elő "a fiatal nők mentális egészségét és jólétét", hogy "megreformálnák a heteronormatív társadalmi rendszert", illetve "lebontanák a különbségeket folyamatosan reprodukáló

társadalmi struktúrákat”. De hogy is lenne Isten teremtetési rendje és terve egy emberek által létrehozott elnyomó "társadalmi struktúra"? Miből gondolják egyesek, hogy enyhítené az LMBTQ+ emberek szenvedését, ha megváltozna a keresztény tanítás? Aki így érvel, az a világ bölcsességéhez igazodik és Isten akaratával szembeszegülve bontja le magát a valóságot. Eleve kudarcra van ítélve, hiszen nemhogy nem orvosolja, de súlyosbítja az érintettek szenvedését. Az LMBTQ+ közösség létfontosságú érdeke, hogy az iránymutatás összhangban legyen az emberi személy és az emberi szexualitás valóságával és igazságával.

Tisztelt, hív lelkipásztorok, kedves papok és prelátusok: Az azonos nemű szexuális kapcsolatok és a hamis szexuális identitások megerősítése nem támogatás, hanem cserbenhagyás. Az LMBTQ+ érintettségű emberek valódi lelkipásztori gondozásra vágnak, arra, hogy valaki felismerje és megértse a valós helyzetüket, szeretetben elfogadja és elvezesse őket Jézushoz, Aki tökéletesen kegyelmes és igazságos. Kérem, tartsátok szem előtt, hogy olyan kulturális közegben kínáltok kenyeret, amely már mindennapossá tette a kövést.

Ugyan ki az közöttetek, aki ha kenyeret kér a fia, követ ad neki?

A jó apa nem ad a gyermekének követ. A jó apa kenyeret ad. Kérlek benneteket, hogy mint az Ő nyájának pásztora, ti is így cselekedjetek.

Amy E. Hamilton, Ph.D., is a Research Associate at the University of Texas at Austin and a Fellow at the Nesti Center for Faith & Culture-University of St. Thomas, Houston. Dr. Hamilton has been a Fulbright scholar and a Social Science Research Council Sexuality Research Fellow. Her dissertation focused on the life narratives of Christians who had experienced conflicts with their spiritual and sexual identity. She studies and writes on topics related to marriage, faith, gender, and sexuality. Her work can be found at amyhamilton.org. A portion of this essay appears in the recently released (September 2024) volume [Lived Experience and the Search for Truth: Revisiting Catholic Sexual Morality](#).

Original article published in English, October 1, 2024, at: <https://whatweneednow.substack.com/>